

עמ"ת 18434/08/14 - שלומי סילוק נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
עמ"ת 18434-08-14 סילוק(עציר) נ' מדינת ישראל
בפני כב' השופט שלמה פרידלנדר
העורר
נגד
המשיבה
שלומי סילוק (עצור)
מדינת ישראל

19 אוגוסט 2014

נוכחים:

העורר וב"כ עו"ד אורלי אמוץ

ב"כ המשיבה עו"ד גלית זימרן

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לפניי ערר על החלטת בית משפט השלום באשקלון (כב' השופט א' דהאן) להורות על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

אומר מיד כי לא ניתן להציג את החלטת בית המשפט קמא כהחלטה שגויה.

ההלכה קובעת כלל של מעצר עד תום ההליכים לגבי המואשמים בסחר בסמים, בשים לב לכך שחלופת מעצר בדרך כלל אינה מאפשרת להפיג די הצורך את מסוכנותם.

בעניינו של העורר דנן, ציין שירות המבחן בתסקיר הראשון כי "קיימת רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות פורצת גבולות מצדו".

באותו תסקיר צוינו גם מאפייני אישיותו של העורר כמי שיכול "להשפיע ולתמרן את סביבתו".

לאור האמור, קשה לקבוע כי דווקא מקרה זה ראוי לסטייה מן הכלל האמור ולשחרורו של העורר לחלופת מעצר.

חרף האמור לעיל, מקובלת עליי טענת ב"כ העורר בדבר החשיבות העצומה, מבחינת האינטרס הציבורי ארוך הטווח, כמו גם, כמובן, מבחינת האינטרס של העורר, כי בצומת זו של חיי העורר יעשה ניסיון "לדחוף" אותו בחזרה אל חיקה של ההתנהגות הנורמטיבית, תחת "דחיפתו" לחיקה של החברה העבריינית, באמצעות התחככות בה בכלא.

אני מייחס משקל רב לכך ששירות המבחן עצמו, חרף דבריו שהוזכרו לעיל מן התסקיר הראשון, החליט, לאחר התרשמותו "החיובית ביותר" מן המפקחות המוצעות, כי יש מקום ליתן לעורר הזדמנות שיקומית בדמותה של חלופת מעצר.

לו צפיתי כי בהחלטה לקבל את המלצת שירות המבחן צפוי אני לחסוך מן העורר כל התחככות בחברה העבריינית שבכלא, ובמקומה לדעת כי הוא נתון להשפעתן החיובית של המפקחות, הייתי מעז לסטות מן הכלל ההלכתי האמור, כדי להשיא בדרך זו את סיכויי שיקומו של העורר, דבר אשר, לטווח ארוך, היה מצמצם את מסוכנותו לציבור.

דא עקא, שנוכח הראיות לכאורה, שאין חולק על קיומן, צפוי העורר, בין אם יעצר עד תום ההליכים ובין אם ישוחרר לחלופת מעצר, בהסתברות לא קטנה, להרשעה ולגזר דין אשר יחשפו אותו לשהות בכלא.

כמו כן, השהות בחלופה המוצעת צפויה להיות לתקופה מוגבלת, ובמוקדם או במאוחר ישוב העורר להיות חשוף לחברה שולית ולפיתוי שנכשל בו, לכאורה, במעשים מושא האישומים הנדונים.

כלומר, מבט ריאליסטי מחייב להכיר בכך ששיקומו של העורר יחייב התמודדות עם החברה השולית ועם הפיתויים האמורים, וככל הנראה, יצריך תהליך שיקומי משמעותי יותר מן החלופה המוצעת, וזאת מבלי לגרוע ממשקלה של ההשפעה החיובית של המפקחות המוצעות.

בנסיבות אלה, קביעתו של בית המשפט קמא כי המקום המתאים לתהליך השיקומי הוא במסגרת המאסר, אם יורשע העורר, ולא בשלב הנוכחי - מתאימה להלכה הפסוקה, ואינני סבור שהיא נסתרת על ידי העובדות בעניינו של העורר דן.

לאור המקובץ, למרות נטיית הלב להצטרף ל"הימור" שעליו ממליץ שירות המבחן, אני סבור כי נכון יותר לצעוד בתלם שחרשה ההלכה הפסוקה, להימנע מליטול את הסיכון לציבור בטווח הקצר, ולקוות כי ככל שאכן יש לעורר פוטנציאל שיקומי - הוא ימומש בהמשך.

הערר נדחה.

ניתנה והודעה היום כ"ג אב תשע"ד, 19/08/2014 במעמד הנוכחים.

שלמה פרידלנדר, שופט